

текоха. А трѣбватъ пари. За всичко. Ударихъ го азъ на сѣчене изъ гората Скришно прекарвамъ дърва въ града. Тръгна работата. А горскиятъ ме гледа и клати глава.

— Ще ми паднешъ, — казва — Пано въ ржцетѣ. Веднѣжъ ще те пипна, ама . . .

— Кога ме хванешъ, — отвърщамъ, тогава хортувай, а сега мълчи.

И ето, съ това се почна моята. Веднѣжъ, стоварилъ бѣхъ дърва въ едно долче, чакамъ да се постѣмни, да трѣгна къмъ града. А на близо минава рѣка. Чува се какъ буботи. Изведнѣжъ, чувамъ, отъ тамъ нѣкой вика. — По-мо-ощь! И следъ малко така задавено — по-мо-ощь!

Скочихъ азъ на нозе. А по гласа, познахъ горския. Постояхъ, треперя така, мисля — да ида ли, да стоя ли? А гласа все по-задавено — по-мо-ощь! По-мо-ощь!

Погледнахъ азъ небето. Искахъ отъ него съветъ. Отъ Господа. То, синьо — стои неподвижно, гледа ме. А азъ треперя, човѣкъ съмъ; а тамъ другъ човѣкъ вика за помощъ. Па магнахъ ржка. Да става, каквото ще — и изтичахъ при рѣката.

Наистина горския. Завъртѣла го водата въ самия виръ и — вижда се — отслабналъ, пресилила го водата. Ни маха ржце, ни се бори. Хвърлихъ се азъ, плувамъ, прихванахъ го за ржката. Измъкнахъ го на брѣга. Свѣстявамъ го. Мисля си — сега Пано нѣмай страхъ, спаси живота на човѣка.

А-а, не би! Като се вдигна оня ми ти човѣкъ, гледа ме съ подути очи, па казва.

— Хайде, — казва — Пано, въ общината.

— Защо? — очудихъ се азъ.